

1

המילון האנגלי-סיני מתגלה כמיותר כשמתברר שנהג המונית הסיני דובר אנגלית לא רעה. "אני מביא הרבה אנשים לשוק", הוא אומר. שימי יושב במושב הקדמי כשתיק היד שלו על ברכיו, מציץ ברחובות בייג'ינג ובפתק שבידיו חליפות. "למה החלונות סגורים?" "עוד מעט ריח דגים. מי לא סיני – לא אוהב ריח דגים".

שימי מוכן להתווכח על נכונות ההצהרה הזו, אבל לאחר רגע קל הוא מגלה שני דברים: קודם כל, שהם כנראה כבר קרובים מאד אל שוק הדגים, ודבר שני – שדגיהם של הסינים אינם מזכירים לא את הגפילטע פיש של אמא, ולא את המושטים של בתיה. לא הריח, בכל אופן.

"אתה רוצה לפגוש בשוק את שיו צ'ינג המתרגם". הנהג עוצר במקום שבו הכביש נגמר פתאום, "אני מביא הרבה אנשים אליו. הוא יודע גם היברו קצת, הוא עובד עם איזראלים".

"כן, אני יודע". הוא מסתכל החוצה, אל הרחוב הצר. "מה זה פה?" "זה השוק. פה מכוניות לא יכול להיכנס. אבל אתה רוצה ללכת לשיו, כן? אני לוקח אותך". מכריז הנהג בחגיגות ומשחרר את החגורה שלו, ותוך רגע הוא מחוץ לרכב הקטן. שימי יוצא בעקבותיו ומביט בו כשהוא נועל את דלת המונית, כשילדים מקומיים מציצים בהם בסקרנות. "אתה מאיזראל?" שואל פתאום הנהג.

"בערך".

"בערך?"

"עד גיל ארבע עשרה גרתי בארצות הברית, אחרי זה באנו לאיזראל".
האם רק נדמה לו שהצעיר הרזה בפנינת הרחוב נועץ בו מבטים? יתכן
שהזר המערבי סתם מושך את תשומת ליבו; אך מאידך, יתכן שהוא
כייס. גדליה הזהיר אותו מכייסים שמסתובבים לרוב במקומות הללו.

הנהג פוסע במהירות, בלי להסתובב. שימי ממהר בעקבותיו כשידית
התיק שלו לפותה בין אצבעותיו, ומשתדל לא לדרוך באזורים בהם
המדרכה מלוכלכת במיוחד. הריח הולך ומתגבר ככל שהם מתקדמים,
ויצורי הים המונחים לראווה על הדוכנים, או שורים בברכות קטנות
ובלתי צלולות - גורמים לו לרצות להגיע למקום חפצו כמה שיותר
מהר. אנשים ממהרים סביב, חלקם חובשים מסכות פה ואף - ושימי
נזכר שיש לו מסכה בתיק שלו. אולי היא תסנן במקצת את הריח?
אבל עוד בטרם הוא מספיק לעצור ולשלוף אותה, מכריז המלווה
שלו - "כאן שיו צ'ינג". הוא אומר את זה בגאווה, כאילו מדובר בבנו
יחידו, ומצביע קדימה.

מאחורי אחד הדוכנים ניצב סיני צעיר ורחב גרם, חגור בסינר, ומשוחח
עם לקוח. הלכות מרים את קולו, המוכר עונה לו בזעף ובאופן כללי הם
נראים מתווכחים. שניים נוספים עומדים לידם ומביטים בעניין בויכוח.

"מי זה שיו צ'ינג?" שואל שימי.

"הנה, המוכר".

"המוכר? מוכר הדגים?"

"כן. צ'ינג!" צועק הנהג ומוסיף מספר מילים בסינית חורקנית. המוכר
מנופף לשימי בידו הפנויה מרשת, וקורא אליו באנגלית: "ברוך הבא!
אינני לוחץ כעת את ידך כי היא מלוכלכת. המתן לי בבקשה, עוד מספר
דקות אסיים כאן ואפנה אליך".

"יופי של אנגלית". לשימי אין אפשרות אחרת כי אם לחייך בנימוס,
לנופף בחזרה, ולהעמיד פנים כאילו אין דבר מהנה יותר מהרעיון
לעמוד בתוך ענן הצנחה עוד מספר דקות. "על מה הם רבים שם?"
הוא שואל את הנהג.

"רבים?" האיש לא מבין את המילה.

“צועקים. מדברים”.

“אה”, הנהג מחייך, “כסף. שיו צ'ינג אומר זה דג טוב ויקר. איש אומר לא כל כך טוב, שיהיה לא יקר”. הוא מסתובב פתאום לעובר אורח ופותח איתו בשיחה נלהבת, ושימי הולך ומאבד את סבלנותו.

“צ'ינג!” הוא קורא לאחר שחולפות שתיים עשרה דקות תמימות ולא נראה ששיו צ'ינג עומד לסיים ולהתפנות אליו. “צ'ינג, מתי אנחנו יוצאים?”

“עוד מעט, עוד מעט מעט”. מרגיע אותו הסיני. “האם אתה ממהר מאוד? מדוע?”

“כי אין לי את כל הזמן שבעולם. תוכל בבקשה להזדרז?” הוא מרגיש שהוא לא מספיק מנומס, אבל זו העייפות שמדברת מגרונו. חפציו עדיין מונחים בתא המטען של המונית, והוא רוצה בכל מאוודו להגיע אל המלון, לקבל חדר שקט ונקי, ולהספיק לנוח כמה דקות.

תוך שניה עוזב הלקוח את הדוכן, המוכר רוחץ את ידיו בכיור צדדי, ונעלם למספר רגעים בירכתי החנות. פתאום הוא מופיע כשהוא לבוש בחולצת צווארון תכולה, מושך את תריס הברזל ונועל אותו.

“סליחה שנאלצת להמתין לי”, הוא ניגש אל שימי ביד מושטת לברכה, “אני שיו צ'ינג המתורגמן. נעים מאד. גדליה סיפר לי שתבוא היום”.

“מצוין”. שימי מביט סביב בחוסר נוחות. את מפגשו הראשון והחזיתי עם סין ענקית התעשייה דמיין אחרת. “אז אנחנו זזים?”

“בהחלט”. אומר האיש, טופח על שכמו של הנהג ושלושתם פונים לחצות חזרה את שוק הדגים.

הדרך כעת פחות מבחילה. אולי בגלל שהוא כבר התחיל להתרגל לריח ולמראות, ואולי בגלל שהוא קשוב לשיו צ'ינג. “זה שוק הדגים שלנו”, מסביר המתורגמן כאילו הלקוח שלו הוא עיוור ותתן גם יחד, וממשיך – “זה השוק הכי גדול בעיר, ועושים פה הרבה כסף”.

“אבל אני מבין שזו לא הכנסה מספיקה, אם אתה עובד גם בשירותי תרגום”. אומר שימי ומקווה שהוא לא נשמע עוקצני יתר על המידה.

“זה הדוכן של אבא שלי, אני בא לעזור לו בבקרים, עד הצהריים. פה אני גר”, הוא מצביע על שורת בניינים גבוהה שמבצבצת מעבר למבני

השוק הנמוכים. "ושם" – אצבעו נודדת ימינה אל מבנה מחופה באבנים קטנטנות, ורודות – "זה המלון שלך. שתי דקות במונית ואנחנו שם".
 "מלון כל כך קרוב לשוק דגים?" תוהה שימי ומשתעל בהפגנתיות,
 "מה עם הריח?"

"סוגרים חלונות, מדליקים מזגן". משיב בן שיחו.

הם מגיעים לרכב. וכמו ששיר צ'ינג אומר – שתי דקות והם שם. הנהג מכניס את מזוודת הטרולי ללובי, ושימי נאנח לרווחה כשהוא מגלה שהחלל, אכן, חף מריח.

ושמא הוא התרגל?

המלון עושה רושם מערבי, נקי ונעים, ולאחר תהליך הקבלה, וסיכומים עם שיר צ'ינג לגבי שעת הפגישה שלהם מחר כאן בלובי, עולה שימי המותש לחדר בקומה התשיעית. המעלית מהירה מאד, והחדר שלו הוא הראשון בפרוידור. בלב הולם קלות מניח שימי את הכרטיס האלקטרוני על המלכך המיועד לכך בדלת, וזו נפתחת. הוא פוסע פנימה, ונושם לרווחה כשהוא רואה שהחלונות סגורים, וניחוח נעים עומד בחלל החדר.

הוא דוחף את התיקים מתחת לשידת המראה הצמודה לקיר, וחש פתאום עד כמה הוא רעב. אבל בתיה ודאי מחכה לשמוע שהוא מצא את המתורגמן, והוא מסתדר. מאז שיצא משדה התעופה לא התקשר אליה.

תוך כדי חיטוט בתיק אחר שימורי השעועית ברסק העגבניות הוא מתקשר לבתיה. אבל היא כלל לא מתעניינת במיקומו כעת, רק אומרת – "למה הייתי צריכה לצאת עכשיו לצרכניה?"

"נו, למה באמת?"

"לקנות מטרנה לשמוליק".

"נו, אז הנה התשובה".

"אבל למה עכשיו?" היא נאנחת, "מכל האנשים בעולם, בדיוק ביילי היתה צריכה היום להגיע מירושלים? ועוד להיכנס לצרכניה שלנו?"

"מה היא מחפשת שם?"

"הגיעה ללמוד עם חברה או משהו, ועל הדרך הזמינה אותי לשבת

הקרובה. אני לא רוצה ללכת לשם בלעדיך. חוץ מזה שאם רוצים שאבוא, מתאים שאמא שלך תזמין אותי, לא ביילי."

"אבל אמא שלי לא מזמינה אף פעם. אם רוצים להגיע, מתקשרים."

"ואני חייבת?"

"ודאי שלא, אם את לא רוצה".

"יופי, אז אני לא רוצה".



לכמה נעליים זקוקה אישה אחת?

המגירה שלי כבר מלאה. וזה אחרי שמסרתי שני זוגות; ועוד אחד, מוזר ממש - הנחתי בקופסה למטה על הגדר. הקופסה נעלמה תוך פחות משעה, וחוששתי שאיזו פיליפינית או רומניה צועדת בהן כעת מעדנות. כי איזו אישה משלנו תלך עם כזה דבר? זה שלקחתי אותן לא אומר שהן התאימו לי, זה אומר רק שלקחתי אותן בלי לראות כלום.

הייתי אחרי אחת השיחות המתסכלות ביותר עם יודי ורוחי.

בפעם הקודמת שהגעתי רק מדדתי ומדדתי ובסוף אמרתי לשושי ששום דבר לא נוח לי, והלכתי. אחר כך חשבתי שאולי יש פה בעיה הלכתית מסויימת; אז עכשיו אני הולכת לקנות על חשבון הפעם ההיא, למרות שאני באמת לא צריכה זוג נוסף.

כאילו שבפעמים הקודמות הייתי צריכה.

בלי נדר, זו הפעם האחרונה שאני באה לכאן. האובססיה הזו צריכה להיגמר. אני חייבת שמשוהו יחתוך אותה אחת ולתמיד, כי זה לא הגיוני.

"זו שוב את!" שושי מחייכת אלי בידידות כשהיא נעצרת עם המטאטא ליד פתח החנות, "היום באת לקנות משהו, או רק להסתכל?"

"לקנות". אני אומרת בחפזון.

"אה, זה טוב מאד. את מגיעה לקנות רק כשאני נמצאת?" עיניה מחייכות במשובה, "כי אם כן, קנית פה איזה עשרה זוגות. ואם את באה גם בפעמים אחרות, בטח יש לך עשרים זוגות לפחות".

חכמה. מבינה דבר מתוך דבר. בעלת זכרון מעולה. נעימת שיחה.
טובה בחשבון.

"ובגלל שאנחנו כבר קצת ידידות, אני רוצה לספר לך משהו משמח
נורא", היא אומרת ומושיטה לעברי את ידה בחיוך. שעון זהב עדין
ענוד על פרק היד.

אני בוהה בשעון.

האובססיה נגמרה.



אם מישהו שומע – אני רוצה לספר לו מה זה 'רגש'. סוג של אוכל
טעים, או שם חיבה של תינוק?